

Zarzuty i główne argumenty

Pracownicy, którzy są obywatelami państwa trzeciego i mają być oddelegowani do Niemiec w celu świadczenia usług potrzebują „wizy pracowniczej” („Arbeitsvisum”), która zostaje udzielona jedynie wówczas, jeżeli pracownik przed oddelegowaniem był zatrudniony w przedsiębiorstwie oddelegującym co najmniej przez okres jednego roku.

Zdaniem Komisji, zarówno praktyka oparta o wewnętrzne polecenia administracyjne, polegająca na uprzednim żądaniu wizy pracowniczej, jak również udzielanie takiej wizy jedynie „pracownikom stałym” („Stammarbeitnehmer”) stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne ograniczenie swobody świadczenia usług.

dokonywać w ten sposób, że sprzeczne jest z nią unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – dopuszcza zawieranie umów na czas określony z pracownikami w wieku powyżej 52 lat, w przeciwieństwie do zasady wymogu obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia, bez podania obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

- d) W przypadku udzielenia pozytywnej odpowiedzi na jedno z trzech powyższych pytań: Czy sędzia krajowy jest zobowiązany do niestosowania unormowania krajowego sprzecznego z prawem wspólnotowym i czy obowiązuje wtedy ogólna zasada prawa krajowego, na podstawie której umowy na czas określony dozwolone są jedynie za podaniem obiektywnego i racjonalnego uzasadnienia?

(¹) Dz.U. L 175, str. 43.

(²) Dz.U. L 303, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy) z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

(Sprawa C-261/04)

(2004/C 228/41)

Dnia 21 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht Regensburg (Sąd Pracy), wydanego dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie Gerhard Schmidt przeciwko Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

Arbeitsgericht Regensburg zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni klauzuli ósmej ustęp 3 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że zabrania ona, w ramach dokonania transpozycji do prawa krajowego, pogorszenia sytuacji poprzez obniżenie granicy wieku z 60 do 58 lat?
- Czy wykładni klauzuli piątej ustęp 1 Porozumienia ramowego (dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)) należy dokonywać w ten sposób, że unormowanie krajowe, które – tak jak unormowanie będące przedmiotem niniejszej sprawy – nie zawiera żadnego z ograniczeń w rozumieniu trzech alternatywnych środków przewidzianych w ustępie 1 jest z nią sprzeczne?
- Czy wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. (²) ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Amtsgericht Breisach (Sąd Rejonowy) z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii

(Sprawa C-264/04)

(2004/C 228/42)

Dnia 22 czerwca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Amtsgericht Breisach, wydanego dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie Badischer Winzerkeller eG przeciwko Landowi Badenii-Wirtembergii.

Amtsgericht Breisach zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy wykładni dyrektywy Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (69/335 EWG) (¹) w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady 73/79/EWG (²) z dnia 9 kwietnia 1973 r. różnicującą zakres stosowania zmniejszonej stawki podatku od spółki kapitałowej, na rzecz niektórych działań restrukturyzacyjnych spółek przewidzianych w art. 7 ust. 1) lit. b) dyrektywy dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, dyrektywą Rady 73/80/EWG (³) ustanawiającą wspólną stawkę podatku od spółki kapitałowej, dyrektywą Rady 74/553/EWG (⁴) z dnia 7 listopada 1974 r. zmieniającą art. 5 ust. 2 dyrektywy 69/335/EWG w sprawie podatków pośrednich od gromadzenia kapitału oraz dyrektywą Rady 85/303/EWG (⁵) z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniającą dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (zwana dalej „dyrektywą”) należy dokonać w ten sposób, że zakazem przewidzianym w art. 10 lit. c) dyrektywy niezależnie od wymogów art. 4 dyrektywy objęte są wszystkie czynności wymienione w art. 10 lit. c) dyrektywy?